

EJTŐK.

15-ik szá-
lása:

g: Löven-
Héray An-
nő és Rik-
szombaton
apokon. F.
eteket irjá-
nben nem
a megfejtők
Weiss Klára
Ringer La-
rolta, Fligl
Stankovits
árd, Harkai
elle Vilma
áromy Má-
Aladár és
sz L. (írd ki
z nevedet.
h Czecczilia
áplár Ida,
ella, Pilho-
Auer Klára
Lóth Fanni
Magyary
ha Aladár,
, Berthóty
y és István,
ár és Ottó,
, Stampfel
sch Aladár,
git és Irma,
enke, Róza
li Laczi és
Sári, Ta-
a, Dezsőffy
l, Csávossy
i és Náci,
l, Deutsch
ma, Strass-
Nella, Wil-
Pali, Práger
én és Pali.
aszka Anna,
ma, Lóvy
ébet, Palo-
oly, Buday
nő, Tomka
ma, Ilka és
atika, Babi-
ida és Irma,
d és Arnold.

... NYUGODTAN SZENDERGETT. (Lásd a 276. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(II. folytatás.)

E azt még nem érted, kedves Imrém. A lázadó nincs megelégedve a királylyal, a kormányzó férfiakal s azért fegyverrel támad ellenök. Természetes, hogy ha elfogják, becsukják, nehogymegint bajt okozzon.

— Dej'szen én nem engedném magamagamat elfogatni s aki hozzám merne nyulni . . .

— No no, csak ne tüzeskedjél. Tudod, jó anyád intett, hogy ne légy indulatos.

— Igaz! felelé Imre s aztán nyugodtan hazatértek.

E naptól fogva ott élt Imre a tanító házában. Sokáig tartott, míg bele tudott szokni az új életbe s hónapok, sőt talán egy esztendőnél is több mult, és ő még mindig könnyezve gondolt jó mamájára, ki lefekvéskor gyöngéden megcsókolta s vele együtt imádkozott. Itt ha dolgait elvégezte, senki sem törődött vele többé; Bokros ur jószívü ember volt ugyan és gondoskodott növendékeiről, de arra nem volt ideje, hogy holmi apróságokkal foglalkozzék s Imre most látta csak igazán, hogy a világon senki sem pótolhatja az ő kedves jó mamáját.

Lassan-lassan azonban az idő minden fájdalmat megnyihit s az ember beletörődik még a rosza is. Imrének pedig nem volt épen valami nagyon rossz dolga és így lassacskán beleszokott új otthonába. Szorgalmasan tanult, szófogadó, jó magaviseletü volt s évről-évre jobban megszerette mindenki, — csak egyvalaki nem: Zsuzsanna asszony, a hülye Jankó édes anyja.

Ez volt a szegény Imre életének megkeserítője. Hiába törte a fejét, nem bírta kitalálni, mért gyűlöli, mért üldözi őt ez a Zsuzsanna asszony. Mert azt csakhamar észrevette, hogy valósággal üldözi, a hol csak lehet, ártani igyekszik neki. Alig mult hét, hogy Zsuzsanna asszony valami súlyos panaszszal ne jött volna Bokros urhoz és mindig Imrét vádolta be, még pedig mindig ártatlanul, úgy hogy néha a szigoru, de igazságos tanító is megsokalta és nem hitte el; de mégis sokszor kellett Imrének büntetést szenvednie. A többi fiuk csupa pajkosságból gyakran követtek el csintalan tréfákat s kivált a szerencsétlen Jankóval szerettek incselkedni, százféle dévaj tréfát követtek el rajta. A szegény tébolyodott fiu soha sem tudta megmondani, ki bántotta, Zsuzsanna asszony pedig mindig Imrére fogta rá. A bünösök szörnyen ártatlan arcot mutattak s titokban, ha kissé bántotta is lelkiismeretök, még örültek, hogy reájok nem esik gyanu, más kapja a büntetést; Imre pedig hiába mondogatta, hogy ő ártatlan, csak ritkán tudta bizonyítani, hogy nem követte el a csinyt. Idővel már egészen megfélemedett s alig mert kimenni a szobából, vagy ismét haragra lobbant és elhatározta, hogy ha már szenvednie kell, hát legalább legyen oka, boszúból majd ő is igyekezni fog ártani ellenségének. De ezt soha sem tette meg, mert mikor már-már kész lett volna nagy indulatosságában valami rosztat elkövetni, mindig lecsöndesítette Károly, az ő igazi jó barátja.

Nem hiába szerették a fiuk mindnyájan oly nagyon Károlyt, csakhamar meg-

győződött Imre is, hogy Károly erre teljesen érdemes. Igaz, hogy néhány évvel idősebb volt a többinél s komolyabbnak, okosabbnak kellett is lennie; de a mellett olyan jószívű is volt, hogy mindenki megbizhatott benne. A mit a tanító parancsolt, arra pontosan ügyelt s az ő jelenlétében a pajkos fiuk nem mertek csintalankodni; de azért vidáman eljátszogatott ő is a többiekkel, ha hívták. Legjobban szeretett azonban Imrével együtt lenni; Imre sokkal csöndesebb, komolyabb volt, mint az ő korabeli fiuk rendesen, Károly csakhamar fölismerte azt is, hogy Imre nemes szívé, derék fiu s csak egy nagy hibája van, az, hogy hajlama van az indulatoskodásra, hirtelen haragra. És épen erről akarta leszoktatni, azért tehát majdnem mindig vele volt, együtt tanultak, együtt játszottak, legtöbbször pedig azzal töltötték szabad idejüket, hogy Károly érdekes történeteket beszélt el Imrének, ki aztán ilyenkor egészen elfelejtette a keserűséget, melyet Zsuzsánna asszony okozott neki.

A két fiu lassanként úgy összebarátkozott, hogy alig tudott elválni egymástól. Kivált Imre szinte rosszul érezte magát, ha csak néhány óráig is távol kellett lennie Károlytól. Olyan elhagyottnak érezte magát a világon, olyan igazán árva volt, hogy csakugyan jól eshetett szívének, ha valakit szerethetett, ha tudhatta, hogy őt is igazán szereti valaki.

Igy multak a hetek, hónapok és elmultak évek is, csöndes egyformaságban. Imre szorgalmasan és sokat tanult, nőtt és erősödött is, hü barátja Károly pedig már valóságos fiatal ember kezdett lenni

s Imre egészen büszke volt reá, mikor az utcán együtt sétáltak. Sokáig nem is gondolt arra, hogy reá nézve épen nem örvendetes dolog, hogy Károly lassanként már kinőtt a tanulásból; pedig észrevehette volna, hogy mikor kettecskén beszélgettek, Károly néha el-elgondolkozott, aztán mintha mondani akart volna valamit . . . de mindig elhallgatta. Egyszer azonban mégis csak meg kellett mondania a rossz hírt. A mint egy este szobájukban üldögéltek s Károly ismét sokáig elgondolkozott, Imre így szólt:

— Min gondolkozol olyan nagyon?

— Mondani akarok valamit, a minek félig talán örülni fogsz, mint én magam is örülök, de a mit mégis sajnálok, miattad, édes Imrikém . . . mert nemsokára el kell válnunk,

Imre szinte elsápadt.

— Elválnunk! szólt megdöbbenve. És miért?

— No's, az nagyon természetes. Gondolhatod, hogy örökké nem maradhatunk itt Bokros mesternél; a ki elvégezte tanulmányait, annak állást kell keresni, hogy a maga erejéből megéljen. Én már elég nagy vagyok erre s akadt is jó szerencsém, felszólítottak, hogy legyek iródiák a vároznál, a mi jó állás olyan szegény fiunak, mint én vagyok; később majd többre is vihetem. Így persze nem fogok többé itt lakhatni veled.

Imrének könybe lábadtak a szemei, de Károly megvigasztalta, hogy ha nem lesznek is mindig együtt, gyakran találkozhatnak, meglátogathatják egymást és jó barátok maradnak.

(Folytatása következik.)

Fejéskor.

u—ú! Mu—ú! Hallod Julcsa? A tehén!
 Megyünk fejni, ugy-e? Veled megyek én.
 Ni, az uton mindakettő futva fut,
 Menjünk, zárva ne találják a kaput.
 Te a sajtárt hozd magaddal, én pedig
 Tépek füvet, tudom, hogy ezt szeretik,
 S míg a habzó tejeckét te kifejed,
 Csemegével jól tartom kedvenczimet;
 Mert nem félünk mi egymástól, de nem ám!
 Barátságos pislogással néznek rám,
 A kezemből elveszik a füvecskét
 S még bővebben adják a jó tejeckét.

S Z E L E B U R D I M I L I K E.

(Képpel a czimlapon és 277. lapon.)

MESSZE földön nem volt olyan ked-
 ves kicsi baba, mint Rózsika.
 Olyan mosolygó aranyos kis jó-
 szág volt, hogy szinte öröm volt ránézni
 s szerette is mindenki, különösen pedig
 szülei és testvérei, kik alig tudtak tőle

megválni. De leginkább dédelgette Milike,
 ámbár a mama mindig féltette, hogy egy-
 szer még baj lesz, mert Milike a milyen
 jó, épen olyan szeleburdi leányka volt,
 mignem egyszer aztán csakugyan nagy
 bajt okozott.

Szép tavaszi délután volt, midőn a legidősb testvér, Berta így szólt:

— Leányok, nem mennénk kissé sétálni az erdőcskébe?

Milike kapott rajta, Laura is szívesen

ment s már az ajtónál voltak, midőn hirtelen megszólalt Milike:

— Hát Rózsika? Őt is vigyük magunkkal.

— Oh dehogy! szólt Berta, a kicsike

... AGGÓDNI KEZDTEK. (Lásd a 278. lapon.)

nem birna annyit gyalogolni, bajunk lenne vele. Csak maradjon itthon.

— Nem, nem! felelt Milike. Majd én gondját viselem, ha elfárad, ölben viszem a kedves kicsikét.

A többiek hiába elleneztek, Milike előhívta a kis Rózsikát, ki nagy örömmel ment velök.

Persze, az történt, a mit Berta mondott. Az alig három éves Rózsika nem

sokára elfáradt s már-már sirni kezdett, úgy hogy ölbe kellett venni. Milike meg is tette, s nem haragudott érte, csak hogy persze nem tarthatott többé lépést néneivel s messze el-elmaradozott. De azok e miatt nem aggódtak, mert ismerős tájon voltak, hol Milike sokszor sétált egyedül is.

Berta és Laura már visszafordultak s hazafelé mentek. Lassan sétáltak s már esteledni kezdett, mikor a kertjük ajtajához értek. Itt aztán megálltak, hogy bevárják Milikét és Rózsikát.

Várták, várták, de hiába. Eléje mentek, majd ismét visszatértek s utóljára aggódni kezdtek. (Lásd a képet a 277. lapon.) Egy óránál is több mult el, midőn végre egy koci robogott arra az országuton. Jó ismerősök ültek benne s köztük Milike is. A koci megállt, Milike kiszállt s a koci tovább robogott. Berta türelmetlenül sietett Milikéhez:

— Hát Rózsika hol van?

Milike szinte kövé látszott meredni ijedtében.

— Rózsika! Őt . . . ott hagytam az erdőben!

Ott bizony. Ez pedig úgy történt, hogy a mint Milike ölben hordozta a kicsikét, rövid idő alatt nagyon elfáradt, a kis Rózsika pedig elálmosodott.

— Lefektetem ide a bokor alá, gondolá Milike, s kissé sétálok, szedek virágot; hazamenet aztán majd ismét fölveszem. Betakarom kendőmmel, így ni!

Úgy tett s virágszedégetés közben az országut közelébe jutott, hol épen jó ismerősök kocsikáztak. Kérdezték, nem volna-e kedve kocsikázni? Hogyne volna! Telje-

sen megfeledezett Rózsikáról s kötelességéről, hogy gondját viselje, beült a kocsiba s hugocskája csak akkor jutott eszébe, mikor Berta számon kérte.

Nagy volt az ijedelem s a három testvér visszaindult az erdőcske felé. Már éjszaka volt, de szerencsére olyan tiszta holdvilágos éj, hogy jól lehetett látni. Mindhárman remegtek, de leginkább Milike, ki bűnösnek tudta magát. Ki tudja, valami vadállat nem bántotta-e a kicsikét? Vagy ha fölébredt, nem vándorolt-e el valamerre, keresve testvéreit? Hogy lépnek akkor szüleik elé?

Akárminő büntetés árán megváltotta volna e szörnyű félelmet!

Szerencsére azonban rátaláltak Rózsikára. Milike emlékezett, hova fektette, — ott feküdt most is és nyugodtan szendergett. Sietve, örvendve vitték haza, de Milikére e naptól fogva sem bízták többé Rózsikát, mignem, évek multával, szeleburdiságáról leszokott.

AMERIKAI INDIÁNOK HIDJA.

(Képpel a 288. lapon.)

MINAP bemutattam nektek, hogy az ügyes, élelmes japániak milyen egyszerűen tudnak hidat rögtönözni oly mélységek fölött is, hol különben ugyancsak bajos volna átjutni. Most meg egy műveletlen népnek, a Dél-Amerikában még élő indiánoknak hidját látjátok lerajzolja.

Ha a térképet megnézik, hamar meglátjátok Kolumbia országot. Dél-Amerika államai közt a legszebb, leggazdagabb, a természet sokféle ajándékaival és kincseivel leginkább meg van áldva. Kolumbia, régi nevén Uj-Granada. A természet itt jobban ki van fejlődve, nagyobb

l s kötelessé-
ült a kocsiba
utott eszébe,

n s a három
ske felé. Már
olyan tiszta
ehetett látni.
de leginkább
a magát. Ki
bántotta-e a
t, nem vándo-
ve testvéreit?
el?

án megváltotta

rátaláltak Ró-
tt, hova fek-
s és nyugodtan
ve vitték haza,
va sem bízták
évek multával,
t.

OK HIDJA.

pon.)

ektek, hogy az
niak milyen egy-
rögtönözni oly
különbén ugyan-
Most meg egy
Dél-Amerikában
át látjátok leraj-

gnézitek, hamar
országot. Dél-
legszebb, leggaz-
féle ajándékaival
meg van áldva.
j-Granada. A te-
fejlődve, nagyobb

pompát ér el, mint Dél-Amerikának vidé-
kein bárhol egyebütt.

Több jelentékeny folyó, melyek egye-
süléséből aztán a hatalmas Magdolna-
folyam keletkezik, hálózza be a tarto-
mányt különféle irányban. E folyók képe-
zik az egyedüli közlekedési utat, mert
más alkalmas ut nem igen van, különösen
a tartomány belsejében, hol a dél-ameri-
kai Kordillerák hegységének lánczolatai
vannak elágazva, lépten-nyomon hegyzu-
gokkal, szakadásokkal, s földve áthatlan
öserdővel.

E vidékeken még sok indián törzs
tanyáz s a hegyszakadásokba vezetnek
ugyan egyes utak, de kocsik számára nem;
szakadékok, mélységek metszik keresztül,
melyekben szédületes gyorsasággal rohan
a hegyekből jövő viz. Hogy ily helyeken
aztán a közlekedés meg ne akadjon, a
mélységek és szakadások fölé hidakat
építenek, még pedig az itt már ősidők
óta szokásos módon.

A hidépítésre az erős bambusz-ná-
dat használják, és ebből oly erős hidat
építenek, mely a legnagyobb viharok is
ellenáll; pedig, vasnak vagy más ércnek
még nyoma sincs az egész építményen.
Szögek és kapcsok helyett az egyes geren-
dákat bambusz-rostokból font kötéllel
erősítik egymáshoz, épen úgy, mint sok
száz évvel ezelőtt, mikor még nem ismer-
ték az érczeket.

KÉPREJTVÉNY.

KIÁLLHATATLAN!

— Mese. —

(Vége.)

GEN jól aludt. Reggel még félálom-
ban szendergett, midőn végre fel-
költé egy hang, mely így szólt:

— Erzsi, kelj föl már! Micsoda lus-
tálkodás ez! Szaporán, láss dolgod után!

Miféle hang ez? Ki zavarja őt leg-
édesebb álmában s még csak nem is igazi
nevén szólítja? Fölkelni még nagyon
korán volna... Gizike félálmosan nagyon
boszankodott, aztán olyanformát gondolt,
hogy csak álmodta az egészet s szépen
fekve maradt, hogy még tovább szende-
regjen. De ezt nem tehetette sokáig, mert
ugyanaz a hang újra megszólalt, még
pedig most már ugyancsak szigorúan:

— Erzsi, nem hallottad? Azt várod,
hogy a fülednél fogva huzzalak ki az
ágyból?

És a hang mindinkább közeledett,
végre pedig valaki keményen megrázta
Gizikét s így szólt:

— Tüstént kelj föl és öltözködjél
szaporán. A kicsike nagyon nyugtalan,
játszani kell vele, én pedig nem érek rá,
sok a dolog. Elég volt már a lustálko-
dásból.

Gizike fölnyitotta szemeit s most
már eszébe jutott minden. Ő nem Gi-
zike volt többé, hanem Erzsike, a szegény
leányka, kinek helyébe kívánczolt.

— Megyek már, mindjárt készen
leszek, felelé, alig tudva, mit mond.

Az asszony, ki fölkelté, ezzel megelé-
gedett s kiment a konyhába, honnan aztán
behangzott a zaj, a mint tüzet rakott,

tisztogatott. Gizike úgy találta, hogy tulajdonképen még sötét van, alig virrad, ilyen sötétben ő fel sem tud öltözni; gyujtsanak lámpát. De ki-nek parancsolja meg, hogy gyujtsa lámpát? Nagyon furcsán, majdnem megfélemedettnak érezte magát, de végre mégis csak fölkelt s a félhomályban körülzött. Ez bizony nem volt olyan szépen berendezett, kényelmes szoba, mint a minő eddig az ő hálószobája volt; sőt tulajdonképen szoba sem volt, csak afféle kis kamrácska a konyha mellett, olyan szűk, hogy az ágyon kívül még csak épen az az ócska, sánta lábu szék fért el benne, mely mosdó asztal és ruhaszekrény gyanánt is szolgált, mert rajta volt a mosdó tál és egy kancsó viz, a karján pedig az Erzsike ruhái. Tiszta, rendes volt minden, meglátzott, hogy a kis leány, a ki itt lakik, gondos leányka; de a milyen tiszta, épen olyan szegényes is

volt az egész berendezés. Az igazi Erzsike nagyon boldognak érezte magát, hogy ilyen külön kamrácskája van, de Gizike,

TAVASZ AZ ERDŐBEN. (Lásd a 286. lapot.)

ki eddig mindent »kiállhatatlan«-nak találta, ki soha sem törődött azzal, hogy más embereknek milyen a sorsuk, —

Gizike most, hogy az Erzsike helyébe jutott épenséggel nem találta olyan gyönyörűnek.

Már épen azt akarta, szokása szerint, mondani, hogy »ez már csakugyan kiállhatatlan«, de valamiképen most nem mert duzzogni, hanem titkos elégedetlenséggel ugyan, de mégis gyorsan öltözni kezdett. Az öltözködés sem szolgált valami nagy öröme. Először is nem volt senki, a ki segítse, fésülje; aztán tükör helyett egy darab törött üveg volt ott az ablakban . . . hát még a ruhák! Tiszták voltak, az igaz, de bizony ugyancsak kopottak s mindenfelé tele kis és nagy foltokkal. Gizike az első perczen boszusan félredobta; ilyen rongyot csak nem öltethet magára! De aztán mégis csak felöltötte, mert nem volt más.

— Mindegy, biztatá magát, a ruha végre is nem teszi az embert. Nem leszek

olyan szépen öltözve, mint azelőtt, de legalább nem kell örökké szepegnem, valjon nem esett-e valami kis pecsét rajta, nem fognak mindig integetni, hogy vigyázzak ruhámra. Aztán az unalmas leczkék-től is megszabadultam.

De a mint tovább öltözködött, újabb okot is talált az elégedetlenségre.

— Oh, mily kár, hogy a hajam sem a régi . . . az én hajam sokkal szebb volt . . . puhább is . . . úgy látszik, Erzsike nem sok időt töltött a fésülködéssel . . . egészen kócos a hajam . . . jaj! alig bírom kifésülni. Juj! és az arczomon mennyi szeplő! A kezeim meg milyen durvák, vörösek . . .

Egész külsője az Erzsike alakja volt s épen nem volt ez új alakjával megelégedve. Sok ideje azonban nem maradt, hogy a törött tükördarabkában megismerkedjék új külsejével, mert a konyhából Erzsike anyja türelmetlenül kiáltott:

— Ugyan Erzsi, mi lét már ma reggel? Már a nap is fönt van és még egy szalmaszálat sem tettél keresztbe. Mondtam már, hogy sok a dolog s épen most akarsz lustálkodni?

Gizike gyorsan befejezte öltözködését s egy-két percz múlva a konyhában volt. Ott ült Erzsike anyja, ölében a kicsi gyermekkel, melyet öltöztetett, a mi nem könnyű munka volt, mert a kis baba ma reggel nagyon rakoncátlankodott, sirt, kapálózott, egy pillanatig sem maradt nyugton.

— No végre, csakhogy előjöttél! szolt az anya boszusan. Fogd a kicsikét és öltöztess föl, Már régen dolognál kel-

lene lenned s ha apád megtudja, milyen rest vagy, majd kapsz!

— Mit kapok? kérdé Gizike meglepetve és durcásan. Nem értem.

Csakugyan nem értette, mert bár külsőleg az Erzsike alakját viselte, még nem törődött bele új állapotába. Az asszony azonban, ki csak a régi Erzsikét látta maga előtt, szigoruan mondá:

— Mit kapsz? Majd megérzi a hátad. Most pedig ne boszants tovább, mert mindjárt tőlem kapsz száraz früstököt. Egymás után, végezd a dolgodat.

Ezzel ölébe adta a kis gyermeket, ki errejektelen sivalkodásba tört ki; Gizikének nagy kedve lett volna jól elpáholni a kicsikét, de nem merte; csitítgatta tehát s végre nagy nehezen annyira jutott, hogy hozzá foghatott az öltöztetéshez. Ez azonban keserű munka volt, mert a kis makranczos neki még annyira sem engedelmekedett, mint anyjának s minduntalan újra kezdte a sivalkodást. Az anya utoljára is megunt és kivette kezéből a gyermeket.

— Már látom, hogy semmi hasznodat sem veszem ma reggel, szolt boszusan. Még a gyermeket sem tudod felöltöztetni. Add ide! Te pedig menj a kuthoz és hozd vizet a nagy fazékba.

Gizike elővette a nagy vasfazekat. Már üresen is nehéz volt s előre ijedezett, milyen nehéz lesz, ha majd megtölti vizel. Csakhogy a megtöltés sem volt ám könnyű feladat. A mint a kuthoz ért és huzni kezdte, azt vette észre, hogy nagyon nehezen jár, nem bírja fölhuzni a vedret a mélyből. Sokszor nézegette volt azelőtt, mikor a falusi gyerekek a kuthnál csupa

játékból vizet merítettek s irigyelte őket, pompás mulatságnak gondolta. De most, mikor magának is meg kelle ezt tennie, épen nem találta mulatságosnak. Roppant erőfeszítéssel fordított egyet-egyét a kereken, de nem bírta megtartani, a teli veder visszarántotta s mindig újra kellett kezdeni. Veríték lepte el arcát, majdnem sirva fakadt mérgében, s úgy vette észre, hogy akár egész nap is kinlódhatnak, mégsem huzza föl a vizet. Szerencsére ekkor egy férfi jött elő a csürből, az Erzsike atyja, ki jókedvűen mondá:

— No's, nem bírod, fiam? Talán berozsdásodott a láncz. Várj csak, hadd próbáljam.

Izmos kézzel megragadta a kereket, tele töltötte a fazekat s ezt is fölkapva, Gizike nagy öröme maga vitte be a házba. De az anya ezt nem szívesen látta.

— Én nem tudom, mi lelte ma ezt a leányt, szólt; semmire sem lehet hasznát venni. Majd egy negyed óráig ögyelgett ott a kutnál s az egész reggel elmúlt, a nélkül, hogy valamiben segítségemre lett volna.

Az apa komolyan tekintett a leányra.

— Erzsi fiam, ilyet ne halljak, mert baj lesz! Tudod, hogy azért vettelek ki az iskolából, mert anyádnak nagy szüksége van a segítségre. Az kellene még csak, hogy szegény leány létedre kerüld a munkát! Ha szép szerivel nem igyekszel, majd rászoritlak!

Gizike egészen elsápadt, mert nem lehetett többé kétsége, hogy ha még valamit rosszul végez, hát bizony verés lesz a vége. Akart valamit mondani mentésül, mert érezte, hogy igazán igyekezett meg-

tenni, a mit parancsoltak; de tudja Isten miért, most nem mert úgy duzzogni és dörmögni, mint mikor még igazán Gizike volt. Már a nyelvén volt szokott szavajárása, hogy »ez már mégis kiállhatatlan«, de elharapta s titkon csak a fölött csodálkozott, hogy az igazi Erzsike miképen tudja ezt a sok kellemetlen, nehéz munkát elvégezni.

A reggeli sem volt nagyon inyére. Rántott levesből és fekete kenyérből állott s jóízű volt ugyan mindakettő, de Gizike mégis alig bírta lenyelni és sohajtvá gondolt a jó édes kávéra, melyet azelőtt sokszor csak úgy immel-ámmal ivott meg. Aztán még csak meg sem volt terítve az asztal, a szép ezüst evőeszközök helyett pakfonkanál és bicska volt az asztalon. Gizike alig mert hozzá nyulni s csak most kezdte észrevenni, hogy mennyi apró kellemes, kényelmes tárgy környezte akkor, mikor még igazán Gizike volt. Titokban bizony majdnem olyanfélét gondolt, hogy talán mégis jobb volt otthon, még ha a nevelőnő kissé szigoruan bánt is vele.

Aztán látta Erzsike szüleinek komoly arcát, hallotta beszédüket és lassanként sejteni kezdte, hogy vannak talán a világon nagyobb bajok is, mint a melyeket ő kiállhatatlanoknak talált.

A reggeli után azonban még rosszabbra fordult a dolga. Az apa kiment a mezőre dolgozni, otthon pedig nagymosás volt. Gizike, a mint a rántott levesel nagy nehezen elkészült, épen azzal vigasztalta magát, hogy most legalább kedvére fog a mezőn futkosni, nem lesz mindig sarkában az az unalmas nevelőnő, heverészhet a fűben, — de szép terveinek

hirtelen véget vetett Erzsike anyja, ki ráparancsolt, hogy álljon a teknőhöz és mosson. Régebben sokszor játszott ő azzal, hogy bábumosást rendezett és ezt igen kellemes játéknak tartotta. De az igazi mosás, az egészen másféle volt ám s alig dolgozott egy óra hosszáig, már szinte kábult a feje, kezei fájtak, zsibbadtak és majdnem összerogyott, mire elkészültek. Ekkor az anya így szólt:

— Most én megfőzöm az ebédet, addig menj ki a kicsikével a kertbe, hadd legyen a napon.

Ez kissé megvigasztalta. Most legalább kedvére fogja tölteni az időt, mert a kicsikével bizony nem kell sokat törődni; ha makranczoskodik, majd elbán vele, hiszen nem látja senki.

De alig volt néhány perczig a kertben, be kellett látnia, hogy roszul számított, a kicsikével nem olyan könnyű boldogulni. A makranczos kis gyermek, hol ölni akart lenni, hol ismét a földön négykézláb mászni s ha Gizike nem tett a kedvére, borzasztó sivalkodást vitt végbe. Gizike megpróbálta szigoruan bánni vele, mint otthon saját kis testvéreivel néha szerette volna, csak hogy nem merte; de most a próba csak még rosszabbá tette helyzetét, mert a mint egyszer a kicsikének kezére ütött, a gyermek csak még szörnyűbben ordított, úgy hogy anyja is kiszaladt és a kertajtóból odakiáltott:

— Erzsi, mit csinálsz azzal a gyermekkel! Ha odamegyek, megverlek!

Gizike sirva fakadt bosszúságában, de aztán igyekezett mulattatni a kicsikét, a mi ugyancsak nehéz feladat volt. Alig tartott félóráig, már halálosan belefáradt

s igazán csodálkozott, hogy az igazi Erzsike ezt napról napra kibírta. És most ő reá vár ez a borzasztó sors!

Egészen megőrült, mikor a kerti sétának vége lett s be kellett mennie ebédelni. Az igaz, hogy az ebéd is nagyon különbözött attól, melyhez eddig szokva volt. Nem volt itt miben válogatni; egy kis sovány leves, meg jókora tál főzelék volt az egész; sültről, csemegéről szó sem lehetett, de hát be kellett érnie a szegényes ebéddel, ha éhezni nem akart. Mikor megebédelt, az anya így szólt:

— Atyád nem jön haza ebédre, kiviszed neki az ételt a mezőre. Mindjárt elkészítem, aztán szaporán járj!

Gizike véletlenül az ablak felé nézett.

— De hiszen esik az eső!

— Hát aztán? Talán czukorból vagy, elolvadsz egy kis esőtől? Öltsd fel a nagykendődet, aztán indulj.

Erzsike a kis kamrácskában megtalálta a nagykendőt. Nem valami pompás kendő volt, meg kell vallani! Mikor volt uj, azt bajos lenne kitalálni, mert már az igazi színét is alig lehetett fölismerni s nemcsak kopott volt, hanem sok helyen lyukas is. De hát mégis jobb volt a semminél s Gizike utnak indult, kezében a jól bekötött teli bögrével.

Mikor kiért a mezőre, eszébe jutott, hogy egészen másképp remélt ő itt sétálgatni. Eleintén csak gyöngén esett az eső, de minél tovább gyalogolt, annál erősebben szakadt a zápor, pedig jó félórányi ut volt előtte. Bezzeg nem olyan séta volt ez, mint mikor a nevelőnővel szép időben járt a mezőn, addig, ameddig kedvök tartotta. Ilyen nagyot még soha sem gyalog-

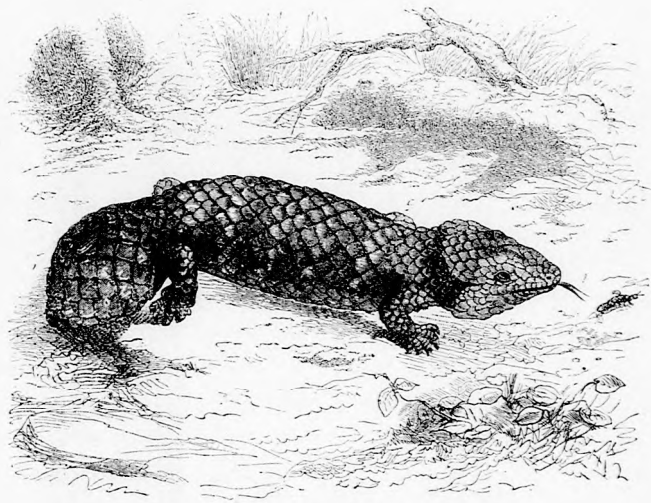
golt s mikor végre közeledett a helyhez, hol az Erzsike atyja dolgozott, ez türelmetlenül kiáltá messziről:

— Ejnye de lassan czammogsz! Jöjj szaporán!

Gizike igyekezett, csakhogy már alig birt vánszorogni. Lábán lyukas csizma volt, melybe víz, sár kényelmesen behatolt; az ócska nagykendő daczára bőrig átázott, keze pedig egészen megmerevedett

a nehéz bögrék tartásában. Pedig azután még haza is kellett menni az üres edényekkel.

Visszamenet már az egész uton sirt és minden lépten meg-megállt. Le is ült volna az ut szélére pihenni, ha az eső nem szakadt volna folytonosan. Didergett, tetőtől talpig csupa víz volt s egészen kimerülten, könyezve ért végre haza, hol mindjárt pirogatást kapott, hogy olyan sokáig

A PÁNCZÉLOS GYÍK. (Lásd a 287. lapon.)

járt oda, hiszen már majdnem alkonyodik. Csak félénken merete magát mentetgetni a nagy esővel.

— No bizony, és talán azért pityeregsz, mert kissé megáztál? Talán gróf-kisasszony vagy, hogy félsz egy kis esőtől? Vesd le a nedves ruhát és öltsd fel az ócskábbikat, aztán itt a tű, czérna, foltozd össze a kicsike ruháit.

Tehát egy perczig sem pihenhet! Gizike kétségbe volt esve és a mint a rongyos ruhácska foltozásával kinlódott, mély megbánással gondolt arra, milyen boldog helyzetből kívánczozott ő ebbe a szomorú állapotba, mily esztelen volt, mikor a nevelő szigorú gondoskodása s egy kis tanulás miatt szerencsétlennek érezte magát s boldogabbnak hitte a szegény Er-

zsikét! Sirni azonban nem mert, csak mikor végre este lefeküdt Erzsike kemény ágyába.

Már épen el akarta oltani a méceset, mikor egyszerre azt a furcsa öreg anyókat pillantá meg ágya mellett. Az anyóka gunyosan mosolyogva nézte Gizikének sirását.

— No's, Gizike, az első nap elmult, hogy vagy megelégedve új sorsoddal?

Gizike hevesen felelte:

— Oh, az borzasztó, a mit velem elkövetett! Miért varázsolt át Erzsikévé! Oh, örökre boldogtalanná tett!

— Én? Hiszen csak az történt veled, a mit magad óhajtottál. Vagy talán most már azt hiszed, hogy esztelenséget kívántál?

— Oh igen, igen, esztelen és háládatlan voltam. Hiszen azok az apró bajok, melyek miatt én folyvást duzzogtam, semmiségek más emberek igazi bajaihoz képest. Oh, ha még egyszer igazán Gizike lehetnék, soha nem elégedetlenkedném többé.

— Ha ezt komolyan ígéred, akkor talán még megtörténhetik.

— Igazán? Oh, ígérem, igazán ígérem, csak legyek ismét jó szüleimnél, a jó nevelőnő gondjai alatt. Mert itt ez az élet csakugyan kiállha . . .

— Pszt! Ki ne mondd többé e szót. A míg erről le nem szoktál, addig nem segíthetek rajtad, Isten veled!

— Nem mondom, nem, soha többé, csak mentsen meg! rimámkodék Gizike.

— Ám legyen; bizom ígéretedben. Ime ismét egy alma. Harapj bele s aztán aludjál nyugodtan.

Az anyóka ezzel eltűnt, Gizike pedig beleharapott az almába és csakhamar mélyen elaludt.

És másnap reggel csakugyan megint a régi, igazi Gizike volt. Mikor igazi puha ágyában, szép szobájában ébredt fel, nem tudta, álm volt-e az egész, vagy igazán megtörtént. Maig sem tudja bizonyosan, de ezzel nem is igen gondol, olyan boldognak érzi magát. Szüleinek, nevelőjének nincs többé panaszuk ellene, jó kedvvel tanul és olyan kedves leánya, kit mindenki méltán szeret. Apró kellemetlenségeit pedig inkább mosolyogva türi s azt soha sem modja többé semmire, hogy: »kiállhatatlan!

TAVASZ AZ ERDŐBEN.

(Képpel a 280—281. lapokon.)

KEDVETLENÜL rázta a fejét Tél apó s olyanokat fujt, hogy süvöltő lehellete megreszketteté az erdő lombtalan fáinak dermedt galyait. S boszusan dörmögé hozzá Tél apó:

— Az a csintalan ficzkó, az a Tavasz urfi már megint közeledik. Már látom, nincs itt maradásom sokáig. Nyakamra hozza azt a kiállhatatlan meleg napot, mely elolvasztja jégcsap-szakállamat . . . nem bírok vele, inkább megyek haza.

Meg is indult lassan, néha-néha mérgesen visszafordult s még egy fagyos vihart fujt az erdőre, de aztán igazán elvándorolt messze északra, az ő igazi hazájába, hol egész esztendőn át uralkodik.

Még csak indulóban volt, csak a fél lábát emelte föl, már is mozogni kezdtek az erdő növényei, fölébredtek hosszú téli álmukból s gondolkozni kezdtek, vajjon nem lenne-e már ideje fölkelni. De a hosszú álmó lustává tesz s jó ideig gondolkoztak, mozdulni azonban nem mozdultak. Csak a kis ibolya cselekedett úgy, mint a fürge

kis leány szokott, — mihelyt fölbredt, mindjárt ki is dugta fejecskéjét ágyából: a földből és jókedvűen növekedni kezdett. Még hideg volt, éjjelenként bizony didergett is szegényke, de vitézül kiállotta, sőt ki is viritott s illata messzire betölté a levegőt.

Az édes illatra egy rügyecske, mely a fa galyjában épen álmosan dörzsölte szeméit, elszégyelte magát.

— Mégis ideje lesz már kibujni, gondoló és kidugta fejecskéjét.

Bizony akkor még hüvös volt, de a kis rügy is vitézül megmaradt odakint, röstelte volna, hogy a szende, gyöngyibolyácska megszégyenítse; inkább még bátorította a többieket.

— Bujjatok elő, ti álmos tászkák! Közeledik a tavasz, a mi jó barátunk, már érzem enyhe lehelletét. Bujjatok elő!

De bizony ő ezt hiába mondogatta volna, ha a kedves tavasz meg nem érkezik. A tavasz azonban mosolyogva, meleg napsugárral csakhamar megjelent s a mint az erdő fölött végig lebegett, minden fa, minden bokor valamennyi rügyecskeje megmozdult és sietve kibujt.

— Jaj, talán bizony el is késtünk!

— Kevésbe mult, felelé az először kibujt rügyecske. Maholnap megérkeznek a mi kedves dalos barátaink, az éneklő madarak s ugyan gyönyörű dolog lesz, ha nem lesz zöld lomb, mely alá fészket rakjanak. Aztán a május is közeledik, ifju-öreg kívánczik az erdőbe, majálist akarnak tartani s mi nem leszünk készen.

De már ezt a szégyent egyikök sem akarta fölidézni az erdőre. Gyorsan nőttek, fejlődtek tehát, a kis rügyek néhány nap alatt pompás zöld levelekké váltak s mire a kedves május beköszönt, az erdő ime már gyönyörű tavaszi ruhájában pompázik, a madarak vigan zengenek az ágon s a tavasz mosolyogva, elégedetten tekint szép művére, melyben örömét teli mindenkire, a ki él és mozog a földön.

A PÁNCZÉLOS GYÍK.

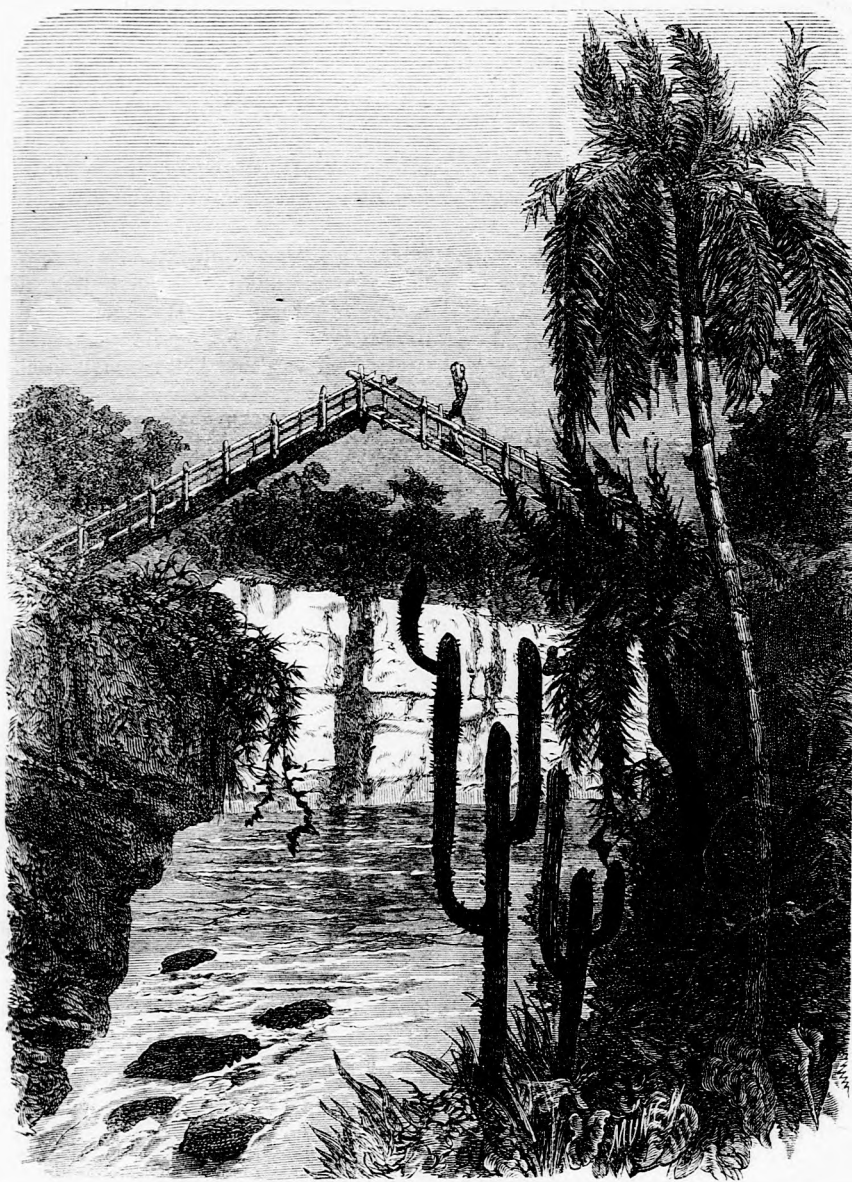
(Képpel a 1285. lapon.)

TAVASZKOR és nyáron, mikor a nap már melegen süt s kint sétálunk a pázsitos mezőn, néha-néha megmozdul valami a lábaink alatt, s gyorsan oszon tova a fű között, oly gyorsan, hogy alig marad időnk ráismerni. Egy kis zöld gyík volt, ez a félénk, ártatlan állat, mely tavaszkor, úgy mint jó magunk, szeret a napon sütkezni. Megfogni nehéz, mert rendkívül óvatos és fürge, s még ha megfogjuk is, ugyancsak vigyázni kell rá, mert mindjárt kisíklík kezeinkből.

Ennek a mi fürge ügyes gyikocskánknak van egy atyafia messze Ausztráliában, egy valóságos atyafia, mely mégis oly kevésbé hasonlít hozzá, hogy mi alkalmassint rá sem ismernénk s inkább azt hinnők, hogy valami kis krokodil. E különös és nagyon ritka állat a pánczélos gyík.

Körülbelül háromszor akkora, mint a mi zöld gyikocskánk, legsajátságosabb pedig az, hogy egész testét sárgásbarna színű csont-féle pikkelyek fedik, épen mint a krokodilt vagy alligátort. De a pánczélos gyík épen nem olyan veszedelmes állat, mint a krokodil, hanem ellenkezőleg nagyon lusta, órákig heverész egy helyen, s talán mert pánczéljában bizik, nem is oly félénk, mint európai rokona, nem szalad el mindjárt, mert a mozgásnak épen nem barátja. Csak ha éhes, akkor indul kényelmes sétára s utközben fölszedgeti a rovarokat, férgeket, melyekkel táplálkozik. Jó étvágya levén, sok rovarat elpusztít s ezzel némi hasznot hajt az embereknek, kik nem is üldözik.

A »KIS LAP« XX. köt. 15. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Csukássy Jenő, Zaitschek Jaromir és Arthur, Fisch Paula és Lajos, Goldgruber Sarolta, Müller Malvin és Adél, Rétaý Sándor, Deutsch Lipót, Fligl testvérek, Wensler Irén és Aranka, Latzkó Klára, Stegmüller Irma és Vilma, Grexa Gyula, Gulácsy Margit, Péchy Ida, Sternberg Endre, Fehérvári Mór.

AMERIKAI INDIÁNOK HIDJA. (Lásd a 278. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 ol'alon.